

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „Вадас“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення пункту „а“ частини третьої статті 122 Земельного кодексу України

м. К и ї в
22 травня 2018 року
№ 174-1(II)/2018

Справа № 3-203/2018(2170/18)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шаптали Наталі Костянтинівни – головуючої, доповідача,
Запорожця Михайла Петровича,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „Вадас“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення пункту „а“ частини третьої статті 122 Земельного кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Шапталу Н.К. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Товариство з обмеженою відповідальністю „Вадас“ (далі – Товариство) звернулося до Конституційного Суду України з

конституційною скаргою щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення пункту „а“ частини третьої статті 122 Земельного кодексу України (далі – Кодекс).

У конституційній скарзі автор клопотання зазначає, що 18 березня 2016 року господарський суд Хмельницької області порушив провадження у справі за позовом заступника керівника Старокостянтинівської місцевої прокуратури в інтересах держави в особі Хмельницької обласної державної адміністрації до Красилівської районної державної адміністрації Хмельницької області та Товариства про визнання недійсними розпорядження голови Красилівської районної державної адміністрації „Про надання дозволу на розробку технічної документації із землеустрою щодо встановлення меж земельної ділянки водного фонду в натурі (на місцевості) ТОВ „Вадас“ від 6 червня 2013 року № 216/2013-р, розпорядження першого заступника голови Красилівської районної державної адміністрації „Про затвердження технічної документації із землеустрою щодо встановлення меж земельної ділянки водного фонду в натурі (на місцевості) та передачу її в оренду ТОВ „Вадас“ від 27 червня 2013 року № 246/2013-р, договору оренди земель водного фонду від 27 червня 2013 року, укладеного між Красилівською районною державною адміністрацією та Товариством, та про зобов'язання Товариства повернути земельну ділянку водного фонду.

Господарський суд Хмельницької області рішенням від 11 травня 2016 року у задоволенні вказаних позовних вимог відмовив.

Постановою Рівненського апеляційного господарського суду від 23 вересня 2016 року рішення господарського суду Хмельницької області від 11 травня 2016 року залишено без змін.

Вищий господарський суд України постановою від 1 грудня 2016 року вказані судові рішення скасував та направив справу на новий розгляд до господарського суду Хмельницької області.

Господарський суд Хмельницької області рішенням від 6 березня 2017 року задовольнив позовні вимоги заступника керівника

Старокостянтинівської місцевої прокуратури в інтересах держави в особі Хмельницької обласної державної адміністрації, визнав недійсними розпорядження голови Красилівської районної державної адміністрації „Про надання дозволу на розробку технічної документації із землеустрою щодо встановлення меж земельної ділянки водного фонду в натурі (на місцевості) ТОВ „Вадас“ від 6 червня 2013 року № 216/2013-р, розпорядження першого заступника голови Красилівської районної державної адміністрації „Про затвердження технічної документації із землеустрою щодо встановлення меж земельної ділянки водного фонду в натурі (на місцевості) та передачу її в оренду ТОВ „Вадас“ від 27 червня 2013 року № 246/2013-р, договір оренди земель водного фонду від 27 червня 2013 року, укладений між Красилівською районною державною адміністрацією та Товариством, і зобов'язав Товариство повернути земельну ділянку водного фонду Красилівській районній державній адміністрації.

Рівненський апеляційний господарський суд постановою від 17 травня 2017 року скасував рішення господарського суду Хмельницької області від 6 березня 2017 року та відмовив у задоволенні позовних вимог.

Вищий господарський суд України постановою від 15 серпня 2017 року скасував постанову Рівненського апеляційного господарського суду від 17 травня 2017 року та залишив у силі рішення господарського суду Хмельницької області від 6 березня 2017 року.

Верховний Суд постановою від 20 лютого 2018 року відмовив Товариству у перегляді постанови Вищого господарського суду України від 15 серпня 2017 року у зв'язку з відсутністю обставин, що підтверджують неоднакове застосування судом касаційної інстанції норм матеріального права.

Зі змісту абзацу першого, пункту „а“ частини третьої статті 122 Кодексу вбачається, що районні державні адміністрації на їхній території передають земельні ділянки із земель державної власності, крім випадків, визначених частинами четвертою і восьмою цієї статті, у власність або у

користування у межах сіл, селищ, міст районного значення для всіх потреб та за межами населених пунктів для ведення водного господарства.

У конституційній скарзі автор клопотання зазначає, що положення пункту „а“ частини третьої статті 122 Кодексу не відповідає статтям 8, 19 Основного Закону України та порушує право власності, гарантоване статтею 41 Конституції України.

Обґрунтовуючи свою позицію, автор клопотання обмежується цитуванням положень Конституції України, законів України, юридичних позицій Конституційного Суду України щодо верховенства права, правової визначеності, поділу державної влади, а також деяких положень міжнародних актів.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України; обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів (пункти 5, 6, 7 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

2.1. З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що, обґрунтовуючи неконституційність положення пункту „а“ частини третьої статті 122 Кодексу, автор клопотання зазначає, що зі змісту оспорюваного положення незрозуміло, „до якого саме органу віднесено повноваження з питань надання у користування земель водного фонду“, що призводить до „неоднозначності судової практики“. Тобто у конституційній скарзі фактично порушено питання про надання роз'яснень щодо правозастосування з метою усунення розбіжностей у судовій практиці. Проте, як неодноразово наголошував Конституційний Суд України, вирішення питань застосування судами законів України не належить до його повноважень (ухвали від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016).

Суб'єкт права на конституційну скаргу також вказує на відсутність визначення на законодавчому рівні поняття „водне господарство“ та зазначає, що воно міститься лише в Постанові Верховної Ради України „Про Концепцію розвитку водного господарства України“ від 14 січня 2000 року № 1390–XIV, однак його зміст не „узгоджує“ розуміння пункту „а“ частини третьої статті 122 Кодексу.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що неналежне законодавче врегулювання або його відсутність не може бути підставою для відкриття конституційного провадження у справі (ухвали від 21 березня 2002 року № 9-у/2002, від 27 лютого 2013 року № 8-у/2013), а також наголошував на тому, що заповнення прогалин у нормативно-правових актах, прийняття законів, внесення до них змін і доповнень, узгодження їх положень між собою є прерогативою Верховної Ради України і не належить до його повноважень (ухвали від 15 лютого 2007 року № 15-у/2007, від 19 травня 2009 року № 27-у/2009, від 24 червня 2009 року № 34-у/2009, від 8 липня 2014 року № 74-у/2014).

Враховуючи наведене, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України дійшла висновку, що автор клопотання не

навіть належного обґрунтування неконституційності оспорюваного положення Кодексу в контексті вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а питання, порушені ним у конституційній скарзі, не належать до повноважень Конституційного Суду України, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

2.2. У конституційній скарзі також не дотримано вимог Закону України „Про Конституційний Суд України“ щодо зазначення конкретних положень Конституції України, на відповідність яким належить перевірити оспорюване положення Кодексу. Оскільки статті 8, 19 Основного Закону України містять по декілька частин, то незрозуміло, на відповідність яким саме частинам вказаних статей автор клопотання просить перевірити положення пункту „а“ частини третьої статті 122 Кодексу. Крім того, Товариство не дотримало вимог щодо надання копій документів і матеріалів, на які є посилання у конституційній скарзі.

Отже, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України з огляду на те, що конституційна скарга не відповідає вимогам пунктів 5, 7 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, вважає її неприйнятною, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „Вадас“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення пункту „а“ частини третьої статті 122 Земельного кодексу України на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Запорожець М.П.

Мойсик В.Р.

Шапгала Н.К.